

Bůh je pro mě schopen udělat maximum

(zápisky z přednášky)

Modlitba:

Bůh je pro mě schopný udělat maximum. On hledá člověka a chce ho zachránit. Člověk potřebuje důkaz, aby tu popast hříchu zacelil.

To, co se stává v našem životě a za co se stydíme, je hřích. Člověk by neměl svalovat vinu na druhé, ale jako první krok své proměny by si měl přiznat, že zhřešil a že je slabý.

My se nemůžeme zachránit sami, potřebujeme Boha. On se pro nás stal člověkem, je to důkaz jeho lásky, že přišel jako třetí božská osoba na tuto zem a chtěl nám dokázat, že mu na nás záleží. Dává se nám v eucharistii, já se ho můžu dotknout a on se může dotknout mě.

Narodil se jako člověk ze ženy — Panny Marie, je to úžasný dar, že nám ukázal, jak máme žít a jak konat dobro. Můj vztah k Němu se celý život vyvíjí a rozvíjí.

Stále Ho poznávám, protože nemůžu milovat toho, koho neznám. Křest je začlenění do Božího života.

Poznávám ho:

1. Písmo svaté
2. Učení církve
3. Modlitba — setkání s Bohem

Modlitba: soukromá, společná a liturgie

Modlit se znamená vstoupit do učení církve. Bůh chce zasáhnout mé srdce prostřednictvím modlitby. On chce, abychom tvořili společenství, je náš Otec.

Jsme zodpovědní za to, jak se chováme k druhým, nemůžeme se z toho vykroutit, ale máme se snažit být dokonalým synem/dcerou nebeského Otce. (Buďte dokonalí, jako je dokonalý náš nebeský Otec.)

Nemáme se bát jednat s lidmi, máme být poslušným synem/dcerou Boha a pomáhat druhým. Jaký je můj vztah k Bohu? Jaký jsem já jeho syn/dcera? Bůh je mi blízko, a přece mě přesahuje.

Sedm stupňů významu modlitby

1. Dělat radost Bohu, On chce, abychom byli pořád s Ním ve spojení, jsme přijatí, pozvaní k modlitbě. On nás nepotřebuje, ale my potřebujeme jeho, miluje nás natolik, že od nás žádá gesta lásky. On žebra o mou lásku, touží po mně a nekonečně mě miluje.
2. Nabrat plnou nádrž. Jdeme na dlouhou cestu, potřebujeme nabrat plnou nádrž benzínu, nejlepší je ranní modlitba, v níž se připravíme na celý den a vše, co nás čeká, odevzdáme Bohu.
3. Ztišit se. Důležité je soustředění, mlčení a odevzdání svých starostí a bolestí.
4. Důvěřovat mu. Dát mu vše, co změnit nemůžu, úplně se mu odevzdat ve všem a věřit mu, že mě dobře vede a že má pro mě ten nejlepší plán.

5. Překonat lenost. Je velké pokušení ráno při vstávání chceme být ještě chvíli v posteli a pak se stane, že nám nezbude čas a jsme nervózní, že jsme se nepomodlili, duchovně se nenaplnili.
6. Je dobré najít si svůj modlitební koutek, kde je klid a soustředění, například v pokoji u postele, nebo v kostele.
7. Duchovní cvičení, zastavit se, naslouchat v modlitbě.

Bůh se o mě stará, zajímá, a dělá mu velikou radost, když se budu také já zajímat o Něho.

On nám dovoluje, abychom s Ním rozmlouvali a dostali plnost milostí v modlitbě. Jak se člověk modlí, tak i žije.

Proč se modlit?

1. Ráno na jaře ptáci zpívají, slunce se probouzí a rosa má svůj význam, domy jsou stejné, stromy se nemění, ale slunce vše prozařuje svými paprsky; tak je to i s člověkem, který se modlí a pustí Boha do svého života. V srdci modlícího se člověka jsou duchovní poklady, mlha neklid, nepokoj se ztrácí, a to je rozdíl mezi modlícím se člověkem a tím, kdo se nemodlí. Dá se to dobře poznat ráno, kdo je naladěný na duchovní strunu a více toho zvládne.
2. Místo k modlitbě:
Kostel, modlitební koutek, zaujmout postoj, pomůcky k modlitbě, může být i hudba a tanec, je to jeden z prostředků modlitby.
3. Pohled modlitby:
Prosby, díky, chvály a přímelná modlitba mě zvedá nahoru přes mlhy a mraky života. Vždy se máme možnost povznést nahoru, jako to letadlo, je to síla, energie, i když se musíme někdy přinutit a přemoci lenost, ale stojí to za to!

Chvála nám dává naději, že Bůh se o nás stará, nebojme se ho za vše chválit. Nejsme sami, jsme stále s Bohem a Bůh je stále s námi. Máme ho prosit za druhé a chválit ho za druhé.

Bůh ví lépe než my, co druzí potřebují, ale chce, abychom mu to pořád odevzdávali.
4. Těžkosti při modlitbě:
Najít si čas. Pokušení je dnes velké — nemám čas na modlitbu, je to od zlého, protože on ví, že modlitba je duchovní síla a zbraň. Když si najdu čas na Boha, on mi ten čas vrátí. On mě žádá, abych mu ten čas dal, zdá se mi, že z toho nic nemám, nevidím výsledky, zdá se mi, že Bůh mi neodpovídá, nebo jsem to já, kdo nevidí jeho odpověď. Když vstanu a odejdu od modlitby s tím, že nevidím výsledek, ztrácím duchovní poklady, ochudím se o milosti, které mi Bůh chtěl dát.
5. Roztržitost:
Co mám napsat, co mám dnes udělat, to je pokušení při modlitbě, to jsou zbraně zlého, aby nás odvedl od modlitby, mám dát Bohu všechny starosti a On mi pomůže to vše zvládnout.
6. Vyprahlost:
je také pokušení a zkouška, že se modlím a necítím nic. Modlím se proto, že se s Ním chci setkat? Nebo proto, že od Něho něco chci?
7. Důvěra:
Odevzdanost, i když mě Bůh nevyslyší tak, jak já chci, ale On ví, co je pro mě dobré.
8. Nevyslyšení:
Nelíbí se mi cesty, kterými mě vede, jdu přes pastviny, zeleň, tam se mi líbí, ale jakmile jdu přes rokli, vlny a bouře života, tak se bojím. Když se dívám na Pána a ne na vlny, tak se nebojím, ale když se dívám na sebe a na vlny, hned se topím a ztrácím víru a důvěru v jeho pomoc.

Pane, pomoz mi kráčet po moři a nebát se, protože Ty jsi se mnou. Pozor na duchovní pýchu, když se nám daří.

9. Pravidelnost:

Denně se musím modlit a trénovat, jako sportovci stále cvičí, trénují a učí se. Když budu s Bohem, budu šťastný. On mi říká: „Neboj se mi dát čas, abych ti mohl ukázat, co potřebuješ a co ti prospěje.“

Modlitba vždy zahřívá.

Příběh

V koncentračním táboře se dva odsouzenci na smrt do zimy modlili a všichni si mysleli, že zmrznou, oni však prosili Matku Boží v modlitbě růžence, aby je zahřála, a stal se zázrak. Ona je přišla zahřát, takže nezmrzli, nikdo tomu nemohl uvěřit, jakou sílu má modlitba.

Máme dobrého a starostlivého Boha, který nás volá: „Pojď domů.“ Vyhlíží, čeká, hledá ztracenou ovečku.

Záleží mu na nás, je náš Otec, chce nás vzít do náruče a přivést nás nazpět do svého domu.

Příběh otce:

Hořel dům a v domě byl syn, který byl v ohrožení života, otec křičel na syna: „Skoč, já tě chytím, neboj se.“ Syn říká: „Táto, já tě nevidím přes ten oheň a plameny.“ Tatínek mu odpoví: „To nevádí, ale já tě vidím, skoč a neboj se.“ Syn mu skočil do náruče a zachránil se.

I když někdy Bohu nerozumíme, nehledejme své štěstí někde jinde...